

Ročník XIII.

Dvadsať druhá nedeľa cezročná – (C) 1.septembra 2013

týždeň 36.

Lubomír Stanček

Pýcha a pokora

Medzi poslancami v malom mestečku pri určovaní názvu ulice sa vytvorila jednomyselná zhoda. Jednalo sa o ulicu, ktorá vedie k cintorínu. Dnes má názov Ulica rovnosti.

Aj keď sa dá jeden pohreb od druhého z rôznych kritérií odlíšiť, názov ulice prezrádza pravdu. Každý človek sa sám postaví pred Boha. Pokiaľ však žijeme, treba sa na toto stretnutie s Bohom pripraviť.

Sám Ježiš nás pripravuje na stretnutie s ním ako Sudcom vážnou radou: „Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“ (Lk 14,11). Pyšné správanie je príčinou mnohých nešťastí v osobnom i spoločenskom živote, ale je aj nešťastím pre večný život. „Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť“ (1 Pt 5,5). Židia poznali príslovie: Boh „milosť udeľuje pokorným“ (Prís 3,34). Pýcha je dôvodom rozkladu osobnosti.

Pýcha bola pádom najkrajších anjelov, diabla a jeho spoločníkov. Pýcha spôsobila pád prarodičov. Pýcha spôsobila bratovraždu. Pýcha je príčinou pomätenia jazykov v Babylone. Pýcha privolala na svet potopu. Pýcha je začiatok každého pádu, hriechu, zla, nevery. Keď Ježiš atakuje pýchu, zároveň vyvyšuje hodnotu pokory. Pokora sa stáva fundamentom spasý.

Ježiš v podobenstve nepodáva normu dobrého spoločenského správania sa, prípadne normu ľudskej múdrosti. Slová z podobenstva o správaní sa podľa ľudskej múdrosti Ježiš použije na to, aby poukázal na večný život. Hostina, o ktorej Ježiš hovorí, je eschatologická. Naša vlasť je v nebesiach. Všetci sme pozvaní na hostinu v Božom kráľovstve. Ježiš preto poukazuje, že tu nejde o vzťah človeka k človeku, ale o vzťah medzi človekom a Bohom, a to dáva podobenstvu inú podstatu. Preto Ježišove slová: „Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“ (Lk 14,11), poukazujú na význam a potrebu uvedomiť si a zaujať postoj k pýche a pokore, čo rozhoduje o odmene a treste vo večnosti. Pravej pokore učí Ježiš: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11,29). Jedine Ježiš takto môže vyhlásiť o sebe. Kto ho môže usvedčiť z hriechu (porov. Jn 8,46)? On, ktorý má božskú prirodzenosť, nepridrža sa svojej rovnosti s Bohom, prijal prirodzenosť sluhu, stal sa nám podobný, uponížil sa, prijal potupnú smrť kríža... (porov. Flp 2,6-8). Ježiš umyl nohy učeníkom a on jediný mohol dať príkaz nasledovať ho. Pokora je stav odpútať sa od seba, slúžiť z lásky bratom a sestrám, nie z vypočítavosti, túžby po chvále, počtách, uznaní, ale vedome a dobrovoľne nasledovať Krista, plniť vôľu Božiu. Pokora je dar, ktorý dáva Boh každému a s ktorým máme spolupracovať. Ježiš tomu učí v druhej časti

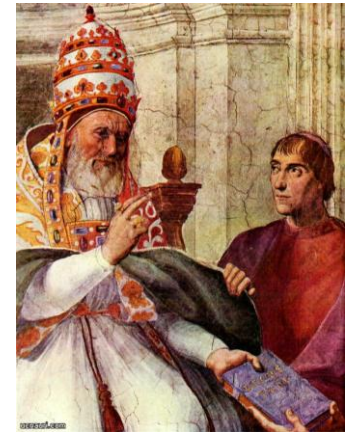
podobenstva: „Keď dávaš obed alebo večeru, nevolaj svojich..., aby nepozvali aj oni teba a mal by si odplatu“ (Lk 14,12). Ježiš učí, aby sme si všimli tých, čo sa „nemajú čím odplatiť“ (Lk 14,14). Pravá pokora spočíva v tom, že pre Krista máme sa zriecť všetkého, čo nepatrí jemu. A chciet vždy len to, čo od nás čaká Ježiš. Boh je pokora a to je jedna z najšľastnejších definícií Boha. Podobenstvom Ježiš učí, aby sme sa stali pokorní pred Bohom, aj pred blížnymi.. Pokora je soľ svätosti

Ľudia nechápu pokoru, a predsa však inštinktívne chápu pokorného, skromného, prostého, nezištného. Pokora ozdobuje. Tým viac je to aktuálnejšie, pretože nás k tomu vyzýva sám Ježiš. Na vstup do Božieho kráľovstva je nevyhnutná poníženosť, ktorej treba správne rozumieť. Je na nás osvojiť si slová: „Z Božej milosti som tým, čím som, a jeho milosť nebola vo mne márna“ (1 Kor 15,10).

Vysoké pohoria, končiare, štíty, ktoré si vyžadujú odvahu, vytrvalosť, silu ich prekonať, možno prirovnať k práci človeka, kresťana na sebe v čnosti pokory. Tomáš Kempenský v Nasledovaní Krista píše: „Krehkí sme všetci, ale ty nikoho nepokladaj za krehkejšieho, ako si ty sám.“ A sv. Filip sa denne modlieval: „Pane, niet takého hriechu, ktorého by som sa nedopustil, keby si odtiahol odo mňa svoju ruku.“ Pokora urobila svätých milými v očiach Boha. Pokora Panny Márie je stále aktuálnou školou každej doby a každého človeka, tým viac kresťana, ktorý uveril v jej Syna. Nestrácajú na časovosti slová z Magnifikatu: Boh „rozptýlil tých, čo v srdci pyšne zmýšľajú“ (Lk 1-51).

Pýcha je hriech, ktorý sa protiví Bohu a ľuďom. Pýcha robí ľuďom život na zemi peklom. Niet sa čo čudovať, že Cirkev kladie pýchu na prvé miesto medzi hlavnými hriechmi. Pyšný človek nedokáže milovať ani seba, nie tak ešte bližného alebo Boha. Ak si pyšný myslí, že miluje aspoň sám seba, aj vtedy si spôsobuje vážnu ujmu. Pýcha je príčinou mnohých chorôb. Pokora lieči dušu i telo. Možno viac, ako sa na prvé zamyslenie môže zdať. Pýcha brzdí napredovanie, ale pokora dáva vzlet. Pyšný si namýšľa o sebe veľa: čo je, čo znamená, čo dokázal, ale o pokornom to hovorí Boh, aký je v jeho očiach veľký.

Pýcha je najväčšou prekážkou svätosti. Pýcha je reťaz, ktorá nás spája s našimi nedostatkami. Príslovie hovorí: „Kde prichádza pýcha, odtiaľ odchádza šťastie“. A iné: „Pýcha, peklom dýcha“. Je správne túžiť po pokore, pracovať na svojej pokore. Pokorný Kristus je zárukou pravého šťastia. Život pokorného kresťana je obohatením nielen jeho samého, ale je aj požehnaním okolia, kde žije. Môžeme to vyjadriť aj takto: Pýcha nemôže zvíťaziť. Pokora vždy zvíťazí. Boh udelil milosť pokornému lotrovi na kríži. Odpustil žene hriešnici, dal milosť sluhovi pokorného stotníka. Každý z nás má rovnakú možnosť. Amen.

Svätý Gregor Veľký, Pápež

*Boh hovorí, Pán hovorí
a oslovuje zem
od slnka východu až na
západ.*

*Zo Sionu Boh hovorí,
nádhery plný, skvie sa,
nemlčí.
Pred Jeho tvárou
oheň spaľujúci,
okolo Neho búrka buráca.
Tak zhora volá nebesia i zem,
že bude súdiť
skutky svojho ľudu:
Zhromažďte mi
mojich pobožných,
čo majú so mnou
zmluvu obetnú!*

*Súd Jeho ohlasujú nebesia
a Jeho spravodlivosť,
lebo sudcom je.*

*Počúvaj, ľud moj,
chcem k tebe prehovoriť,
o tebe budem svedčiť, Izrael!
Som Hospodin, tvoj Boh.
Nekáram ťa za tvoje obete.
Ich plamene
sú stále pred mojou.
Neprijmem junca
z tvojho domu
a kozla z tvojho košiara.
Lebo mne pátri
všetka lesná zver,
tisíce dobytky
sú v mojich horách.
Vtáctvo lesné mi náleží,
moje je všetko,
čo na poli sa hýbe.
Keby som lačnel,
nepoviem ti slova.
Veď môj je svet a všetko,
čím je plný.
Varí ja býčkov jedávam?
Azda krv pijem
zo žil kozlacič ?
Len vďakou
obetuj pre svojho Boha,
skutkami, ktoré si Mu prisľúbil.
Zavolaj ma v deň nešťastia
a ja ti pomôžem
a ty ma chváliť budeš!*

Druhá kniha Žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus

Naozajstná pokora

Človeka najlepšie spoznáme cez jeho rozmanité prejavy. Napríklad, keď čaká u lekára. Niektorí sú pokojní a trpezliví, iní sú nervózni a predbieha sa. Povaha sa veľmi dobre prejaví tiež pri hre. Kartári hovoria, že najlepšie spoznáš človeka pri mariáši.

Ježiš nás poučuje, že povahu ľudí možno spoznať aj podľa toho, ako sa správajú v spoločnosti. V dome popredného farizeja si všimol nepatrný ľudský prejav: aké miesta zaujímajú pozvaní. Toto pozorovanie ho priviedlo k závažnému ponaučeniu. Rozhodol sa dať nám lekciu pokory.

Zaiste je veľmi ťažko definovať pokoru ako čnosť. Ak by človek po nej túžil, alebo by sa v nej cvičil, už to je signál, že chce niečo dosiahnuť. Kto má čnosť pokory, nemôže o nej rozprávať, nemôže sa ňou chváliť, dokonca ani o nej vedieť. Bola by to falošná pokora. Jej podstatu môžeme pochopiť len z negatívneho hľadiska: pokorný človek netúži po tom, aby mal niečo len sám pre seba. Nemyslí na to, že v spoločnosti si sadne na popredné miesto, kde ho všetcividia a budú obdivovať. Keď pozýva hostí, pozýva tých, ktorí mu to nemôžu odplatiť. Keď si pokorný človek sadá na posledné miesto, robí tak nie preto, aby všetci videli jeho pokoru, alebo aby ho zavolali na lepšie miesto. Takého človeka nezaujíma pozícia, akú má medzi ľuďmi. A keď mu Pán povie, že za svoje správanie dostane odmenu „pri vzkriesení spravodlivých“, jednoducho prijme, že bude u Boha. Uvedomuje si totiž, že Boh je svojou dobrotou, mocou a majestátom tak nekonečne vysoko nad ním, že on je len nepatrný tvor a nie je toho ani hoden.

Johannes Kepler bol veľkým astronómom a jeho genialite vďačíme za objavenie zákonov pohybu planét. Nenašiel však veľké uznanie medzi svojimi súčasníkmi a jeho objavy neboli širšiemu okoliu zo začiatku známe. V starobe sa ocitol vo veľkej núdzi. Smrteľne chorého ho navštívil priateľ a spýtal sa, či ho nebolí, že musí opustiť svet bez uznania svojej práce. „Priateľ môj,“ odpovedal Kepler, „Boh čakal tisíce rokov, kým jedno z jeho stvorení objaví zákony pohybu nebeských telies. Či nemôžem počkať aj ja, kým sa mi dostane spravodlivosti?“ Tento veľký vedec odchádzal z tohto sveta bez nenávisti, lebo veril, že skutočnú vďačnosť mu prejaví Boh vo svojom kráľovstve. Svätý František z Assisi sa o sebe vyjadril, že v skutočnosti má takú hodnotu, akú ju má u Boha. A tak je to aj s nami.

Marian Šuráb

- „Každé neužitočné slovo, ktoré narúša bdelosť mlčania, je ako škára, ktorou sa duša stráca seba samej.“
- „Sme jeden druhému rukou, uchom, nohou, lebo náš sobáš nám zdvojnásobil sily, stal sa potechou pre našich priateľov a postrachom pre našich nepriateľov.“
- „Nikto z nás nie je na svete iba pre seba, je tu i pre všetkých ostatných.“

Gregor Veľký

Môj brat

Nie si mojim bratom, ak dávaš len z toho, čo ti zvýši, keď nikde necitím tvoje srdce, keď sa v tvojom dare neskrýva priateľstvo. Nie si mojim bratom, keď odo mňa nič neočakávaš, keď ti nemám čo dať.

Nie si mojim bratom, keď si myslíš, že som chudobný, lebo nemám, čo máš ty, keď si myslíš, že som lenivý, lebo nie som taký rozlietaný ako ty; keď si myslíš, že som závislý, lebo ty nevidíš svoje vlastné pohnútky; keď si myslíš, že som hlúpy, lebo som v škole nedosiahol rovnaké výsledky ako ty.

Mojím bratom môžeš byť len vtedy, keď budem môcť byť tvojím otcom, tvojou matkou, tvojím dieťaťom, tvojím bratom a tvojou sestrou, keď budem môcť byť tvojou rodinou.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 22. týždni cezročného obdobia - (C)

2.IX. pondelok - *spovedanie od 17:00*

18.00 Za *† Petra Stojkoviča (30. deň)*

3.IX. utorok - *spovedanie od 17:00*

18.00 Za *† Štefana Hrdloviča a manželku Petronelu*

4.IX. streda - *spovedanie od 17:00*

18.00 Za *† Jozefa Kordoša*

5.IX. štvrtok – **Prvý štvrtok** - *spovedanie od 16:30*

18.00 Za *† Silviu Kosnáčovú*

6.IX. piatok – **Prvý piatok** - *spovedanie od 16:30*

18.00 *Na poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii za 85 rokov života*

7.IX. sobota

08.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

Upratovanie kostola č.d. 229-253

8.IX. 23. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za *† Jozef Mikletiča, sestru Anna a rodičov*

Lektori: *Radakovičová J., Pešková Ľ.*

10.00 *Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc*

Lektori: *Hrdlovičová K., Šuplatová M.*

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

2.IX. pondelok	Bl. Ingrida
3.IX. utorok	Sv. Gregor Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi
4.IX. streda	Sv. Rozália, panňa
5.IX. štvrtok	Bl. Matka Tereza z Kalkaty
6.IX. piatok	Sv. Zachariáš, prorok – Prvý piatok
7.IX. sobota	Sv. Marek Križin, Melichar Grodziecky a Štefan Pongrác, kňazi a mučeníci

Svätý Cyril Jeruzalemský

Ste druhými Kristami

Cyriľ tu hovorí o sviatosti birmovania, „druhom pomazaní“. V Jeruzaleme vo 4. storočí sa birmovanie vysluhovalo zvyčajne hneď po krste. (Čas a postupnosť sviatostí boli rôzne v dejinách i v rôznych častiach sveta. Cirkev dovoľuje túto rôznorodosť aj dnes.) Birmovanie sa tiež nazýva „krizmácia“ podľa posvätnéj krizmy, zmesi olivového oleja a balzamu, ktorá sa používala pri pomazaní. Posvätná krizma mala moc udeliť podiel na Kristovej božskej prirodzenosti. Slovo krizma a slovo Kristus pochádzajú z rovnakého gréckeho koreňa - chržstos - čo doslova znamená „pomazaný“. Keď prijímame iniciačné sviatosti, sme „pomazaní“. To platí v dvoch významoch: sme pomazaní a sme zjednotení s Božím Pomazaným, Ježišom Kristom.

Keďže ste pokrstení v Kristovi a obliekli ste si Krista, stali ste sa zhodnými s Božím Synom. Boh nás predurčil, že budeme adoptovaní ako jeho deti, keď nás urobil súčasťou osláveného Kristovho tela. Keďže máte podiel na Kristovi, správne sa nazývate „Kristami“, čiže pomazanými. To o vás Boh povedal: „Netykajte sa mojich pomazaných,“ mojich Kristov (Z 105, 15). Teraz ste sa stali pomazanými, prijali ste sviatostný znak Ducha Svätého. Všetko vo vás pôsobí skrze napodobňovanie, pretože ste Kristovými obrazmi.

Obmyl sa v rieke Jordán a keď dal vodám vôňu Trojice, vystúpil z nich. Potom Duch Svätý v plnosti svojho bytia spočinul na ňom - podobný spočinul na podobnom. Podobne ste aj vy, keď ste vyšli z posvätných vôd, dostali pomazanie znakom pomazania, ktoré dostal Kristus. O tomto Duchu Svätom blahoslavený Izaiáš prorokoval Pánovým hlasom: „Duch Pána, Boha, je nado mnou, pretože ma Pán pomazal: poslal ma hlásať radostnú zvesť chudobným“(Iz 61, 1).

Kristus nebol pomazaný ľudskými rukami olejom alebo masťou, ale pomazal ho Otec, ktorý ho ustanovil za Spasiteľa celého sveta a pomazal ho Duchom Svätým. Ako hovorí Peter: „Boh pomazal Ježiša z Nazareta Duchom Svätým“ (Sk 10, 38). Aj prorok Dávid zvolal: „Tvoj trón, Bože, trvá naveky a žezlo tvojho kráľovstva je žezlo spravodlivosti. Miluješ spravodlivosť a nenávidíš nepravosť, preto ťa Boh, tvoj Boh, pomazal olejom radosti viac ako tvojich druhov“ (Z 45, 7 - 8).

Lebo ako Kristus bol naozaj ukrižovaný, pochovaný, vzkriesený, aj vy ste pri krste boli uznaní za hodných byť ukrižovaní, pochovaní a vzkriesení spolu s ním vo forme napodobňovania. A podobne je to s pomazaním. Kristus bol pomazaný mystickým olejom radosti, čiže Duchom Svätým, ktorý sa nazýva „olejom radosti“, pretože je pôvodcom duchovnej radosti. Boli ste pomazaní krizmou, pretože ste dostali podiel na Kristovi a stali ste sa jeho priateľmi.

Dávajte si pozor, aby ste túto krizmu nepovažovali za

obyčajnú masť. Lebo ako chlieb Eucharistie po vzývaní Ducha Svätého už viac nie je chlebom, ale je to Kristovo telo, podobne posvätná krizma po vzývaní Ducha Svätého už viac nie je obyčajnou masťou. Je to Kristov dar milosti a mocou Ducha Svätého nám dáva podiel na jeho božskej prirodzenosti.

Myšlienky k modlitbe

Kristus nebol pomazaný ľudskými rukami olejom, ale Otec ho pomazal Duchom Svätým.

Boli ste pomazaní krizmou, pretože ste dostali podiel na Kristovi a stali ste sa jeho priateľmi.

Keďže máte podiel na Kristovi, správne sa nazývate „Kristami“.

Zapamätajte si

Posvätná krizma po vzývaní Ducha Svätého už viac nie je obyčajnou masťou. Je to Kristov dar milosti a mocou Ducha Svätého nám dáva podiel na jeho božskej prirodzenosti.

Námety na konanie

Ak ste sa stali druhým „Kristom“, váš život je naplnený Božou mocou - mocou spoluvykupovať s Kristom, mocou trpieť pre iných, mocou svedčiť a obetovať svoju každodennú prácu ako Božie dielo. To, čo robíte či hovoríte, sa môže zdať obyčajné, ale obyčajnou sa zdá byť aj masť, ktorá vám dala moc mať podiel na Kristovej božskej prirodzenosti.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Lebo prichádza knieža tohto sveta

(Jn 14, 27 - 31a)

Akú zvláštnu radu dal Ježiš svojim učeníkom do života. Nebojte sa, len verte, zlo nemá nijakú moc nado mnou. Učeníci v tej chvíli a aj neskôr nechápali tieto slová. Nechápali ani zlo, ani nenávisť, ktorá vstupuje do tohto sveta. Dokonca ani po zmŕtvychvstaní nechápu a vráti sa k svojim lodiam a sieťam. Po naplnení Duchom Svätým na vlastnom tele pochopia nenávisť a zlobu tohto sveta.

Jakub, ktorý počul tieto slová pri Poslednej večeri, ich neskôr zopakoval podľa svojho poznania a skúseností. Evanjelista Ján to pripomenul aj celému svojmu národu, že svet je nepriateľom Krista. Svet ich nebude nenávidieť tak, ako nenávidel jeho, ale bude ich nenávidieť pre neho.

Zlo nemá svoj vlastný kapitál, ale parazituje na dobre. Zlo sa živí kontaktom s dobrom. A zväčšuje sa tým viac, čím viac ľudia neveria a odmietajú Krista. Zlo sa tiahne celými dejinami. Boli Kainovia, ktorí zabíjali Ábelov, Šaulovia, ktorí zabíjali Dávidov. Ale všetko zlo bolo iba maličkosť v porovnaní s nesmiernym zlom, ktorého sa dopustia na dokonalej nevinnosti, Kristovi. No v jeho živote je kríž najdôležitejší!

Odteraz kríž bude meradlom viery. Sodome a Gomore bude ľahšie ako tomu, čo neverí. A platí to o celom národe.

Kristus nesľúbil učeníkom, že budú uchránení od zla, ale sľúbil im víťazstvo nad zlom. Stačí veriť!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Príbeh na uzdravenie duše

HĽADAJÚCI

Toto je príbeh hľadajúceho muža. Hľadajúci je niekto, kto hľadá. Nie je to nevyhnutne ten, kto nachádza, ani to nie je niekto, kto vie, čo hľadá. Je to jednoducho človek, pre ktorého je život hľadaním.

Jeden hľadajúci pocítil, že by sa mal vydať do mesta Kammir. Naučil sa venovať pozornosť podobným pocitom pochádzajúcim z neznámeho miesta jeho vnútra, a preto všetko nechal a odišiel. Po dvoch dňoch chôdze po zaprášených cestách zbadal v diaľke mesto Kammir. Pred vstupom do mesta si po pravej strane chodníka všimol kopec. Bol nádherne zelený a zdobilo ho veľa stromov, vtákov a vzácných kvetín. Zo všetkých strán ho obklopoval plot z lešteného dreva. Bronzové dvierka ho lákali, aby vstúpil. Náhle pocítil, že zabudol na mesto a podľahol pokušeniu na chvíľu si tu odpočinúť.

Hľadajúci vošiel dvierkami a pomaly sa začal prechádzať medzi bielymi kameňmi akoby náhodne rozosiatymi medzi stromami. Blúdil zrakom po krajine a keďže jeho oči boli oči hľadajúceho, na jednom kameni objavil nápis: *Abedul Tare žil 8 rokov, 6 mesiacov, 2 týždne a 3 dni*. Trochu sa otriasol, keď si uvedomil, že to nebol obyčajný kameň, ale náhrobný. Prišlo mu ľúto, že také malé dieťa tu bolo pochované. Rozhliadol sa a uvidel, že aj do vedľajšieho kameňa je vytesaný nápis: *Llamar Kalib žil 5 rokov, 8 mesiacov a 3 týždne*. Hľadajúci bol hlboko dojatý. To krásne miesto je cintorín a každý kameň je náhrobná tabuľa. Nápis na všetkých kameňoch boli podobné. Uvádza sa, na nich meno a presná dĺžka života zomrelého. Najviac však naňho zapôsobilo zistenie, že vek najdlhšie žijúceho dieťaťa sotva presiahol jedenásť rokov. Premohla ho strašná bolesť a rozplakal sa. Okolo prechádzal strážca cintorína a chvíľu muža v tichosti pozoroval. Potom k nemu pristúpil a spýtal sa, či oplakáva člena rodiny.

„Nie, neplačem pre nikoho z rodiny,“ odpovedal hľadajúci. „Čo sa s týmito ľuďmi deje? Čo sa odohráva v tomto strašnom meste? Prečo je tu pochovaných toľko mŕtvych detí? Aké hrozné preklatie zotročuje tento ľud? Čo ich prinútilo postaviť detský cintorín?“ Stariec sa usmial a povedal:

„Môžete sa upokojiť, nejde o nijaké preklatie. Dodržiujeme starodávny zvyk. Keď mladý človek dosiahne 15 rokov, dostane od rodičov knižku podobnú tej, čo mi visí na krku. Je našim zvykom, že zakaždým, keď od tejto chvíle prežijeme niečo silné, zapíšeme to do knižky.

Na ľavú stranu zaznamenáme, čo sa stalo, a na pravú stranu dĺžku tohto zážitku. Zoznámili ste sa s dievčinou a zamilovali sa do nej? Ako dlho trvala táto veľká vášeň a radosť z poznania? Týždeň? Dva týždne? Tri a pol týždňa? A potom... ako dlho trvalo nadšenie z prvého bozku? Minútu a pol? Dva dni? Týždeň?... A prvé objatie a narodenie dieťaťa?... A svadba priateľov?... A vysnívaná cesta?... A stretnutie s bratom, ktorý sa vrátil zo vzdialenej krajiny?... Ako dlho ste sa z tých udalostí tešili?... Hodiny? Dni?... A tak do knižky zapisujeme každý okamih. Keď niekto zomrie, je našim zvykom knižku otvoriť, sčítať čas všetkých radostných okamihov a vyryť ho na náhrobný kameň. Pretože to je pre nás jediný skutočne prežitý čas.“

- Kiežby som si aj ja viac uvedomoval, čo znamená intenzívne žiť...

- Keby som mal knižku na zaznamenávanie intenzity života, predovšetkým by som do nej zapísal... Skutočne stojí za to intenzívne žiť, čo ma vedie k myšlienkam...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Z celého srdca a duše!

„Tu k nemu pristúpil jeden zo zákonníkov a spýtal sa ho: „Ktoré prikázanie je prvé zo všetkých?“ Ježiš odpovedal:

„Prvé je toto: Počuj, Izrael, Pán, náš, Boh je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha z celého svojho srdca a z celej svojej duše. Druhé je toto: Milovať budeš svojho bližného ako seba samého!“ (Mk 12, 28-31).

Milovať Pána, nášho Boha - to je téma celého zjavenia. To je obsah života viery. Všetko s Bohom, všetko pre neho!

Bože! Mal si nás rád prvý! Preto, aby sme ťa mohli mať radi aj my. Nie že by si potreboval našu lásku, ale preto, že ak by sme ťa nemali radi, nikdy by sme sa nestali tým, čím máme byť a prečo si nás stvoril - skutočnými ľuďmi, tvojimi synmi a dcérami! Preto si sa nám prihovárал mnohokrát a rozličným spôsobom cez prorokov a naposledy cez svojho Syna. Čokoľvek Ježiš urobil a povedal, čokoľvek medzi nami prežil až po biedu, utrpenie, ťedery, zauchá, kríž a hrob — tým všetkým si nám hovoril, že nás máš rád. Svojou láskou si v nás kriesil lásku k tebe. Vedel si, že donútiť nás nemôžeš, pretože to nechceš, ak máme byť slobodní a ak láska má byť láskou. Ale chcel si nás prebudiť k láske. Aj si to urobil. Prv si nás miloval.

Prebudil si nás? Prebudil si ma? Ako neslychane si prebudil tých najlepších z nás - tvojich svätcov! František ti to povedal tak naliehavo vo svojej krásnej modlitbe: „Pane, Bože môj! Ak ťa milujem len preto, že túžim vojsť do tvojho raja, pošli svojho anjela s mečom, aby privrel predom mnou dvere. Ak ťa milujem preto, že sa bojím pekla, uvrhni ma ťa! Ale ak ťa milujem pre teba, len pre teba samého, otvor, prosím ťa, náruč a prijmi ma!“

Ako milujem ja? Na aké miesto staviam Boha? Je na čele tabuľky všetkých mojich hodnôt?

Milovať bližného

Prvé prikázanie je milovať Boha. Druhé milovať bližného. Modernému človekovi sa zdá, že milovať Boha z celého srdca a zo všetkej sily nie je možné. Táto reč mu ide tak trochu ponad hlavu. Moderný človek sa necíti veľmi viazaný na Boha a jeho ochranu. No ak počuje hovoriť o potrebe pomoci bližnému, to sa mu zdá už konkrétnejšie - Afrika, India, rozvojové krajiny. Hovorí sa o službe ľuďom a zjednocovaní sveta - ekonomickom, sociálnom, politickom, prostredníctvom OSN.

Čo však s touto službou a zjednocovaním, keď sa ukáže, že rozličné skupiny ľudí majú protichodné názory a záujmy? Každá skupina si nájde v Angole, Kambodži, Nikaragoe či v San Salvadore svojich spojencov - a rozdelia národ. Nato každý začne „oslobodzovať“. Vytiahnu sa hrozby, potom tanky a bomby. Ukáže sa, že solidarita bola len zdaniľavá, že to bol vlastne maskovaný egoizmus - dvaja alebo viacerí kráčali spolu, kým im to vyhovovalo. Odrazu sa stali najväčšími nepriateľmi. Poznáme to. Deje sa to pred našimi očami po celom svete.

Ak láska k ľuďom a jednota nevyrastajú z lásky k Bohu - akáže je tu záruka nášho humanizmu? Najbližší ľudia a národy sa stávajú v jedinej chvíli nepriateľmi. Najpevnejší spojenci utvoria do rána dva opevnené tábory. Čo ich má priviesť znova k jednote? Bez svedomia a bez Boha?

Niet opravdivej lásky k človeku bez lásky k Bohu. Ale niet ani opravdivej lásky k Bohu bez lásky k človekovi. Ježišove slová platia tak pre neveriacich, ako aj pre veriacich. Prikáz lásky k Bohu je navždy spojený s príkazom lásky k bližnému.

Evanjelium nám podáva celkom nový pohľad na lásku k človekovi. Ním sa začína nová mravnosť, nové vzťahy k človekovi. Človeka nemožno opravdivo a natrvalo a za každých okolností milovať bez lásky k Bohu. Život viery nemôže byť bezstarostným pozeraním niekam hore k Bohu. Ani nábožnosť nemôže byť únikom nejakého čistého duchovna. Musia byť spojené s pohľadom do šírky - na svet, na ľudí, na človeka. Láska k bližnému je meradlom viery, lebo ona je viditeľným znakom vierohodnej lásky k Bohu.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku